

Тридесетъ и осемъ години.

„И тамъ имаше нѣкой си чловѣкъ боленъ отъ тридесетъ и осемъ години“.

„И тамъ имаше единъ чловѣкъ боленъ отъ тридесетъ и осемъ години“. Отъ тридесетъ и осемъ години! Този стихъ е единъ костеливъ орѣхъ, отъ който едва ли можешъ да извадишъ нѣщо. Сѣврѣмнитѣ хора искатъ да изучаватъ лесни работи. Тѣ изучаватъ красиви поетически работи отъ разни поети и ги декламираатъ. Всички имъ ржкоплѣскатъ, но това е похвала за тѣзи поети, които сж ги писали. Обаче хората се радватъ на тѣзи плодове. Крушата ражда плодетѣ си, но хората имъ се радватъ, декламираатъ ги. Всѣки отъ васъ издакмира едно стихотворение и най-послѣ изпѣе една свещена пѣсенъ. Значи, хората не декламираатъ само, но и пѣятъ.

Сѣврѣмнитѣ хора искатъ да знаятъ вжтрѣшния смисълъ на живота. Казватъ: кажете ни вие, какъвъ е смисълътъ на живота. Какъвъ е смисълътъ на живота? Нѣкой казватъ: е, родилъ съмъ се. Че кой не знае, какъвъ е смисълътъ на живота? Кой не знае, че се е родилъ? Има много живо-